

ရှင်မြတ်နိုး၏

ကလောင်

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သင်မြတ်နိုး

ကြယ်တွေကြတိုင်းလွမ်းခွင့်ပြုပါ

၁၈ ၁၉ ၂၀ ၂၁ ၂၂ ၂၃ ၂၄

အခန်း (၁)

“နင် မကြောက်နဲ့ ဖူးဖူးစင်”

“ဟင်...”

“ဟိုမှာ တွေ့လား နီယွန်မီးရောင်စုံတွေ လင်းထိန်နေအောင် ထွန်းထားတဲ့ အလှဆုံး မြက်ခင်းပြင်ကြီး”

“ဒါ...ဒါ”

“အဲဒါ မဟာမိုးကောင်းကင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံး သားစွဲညီညာရဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်မြောက်မွေးနေ့ ညစာစားပွဲကျင်းပမဲ့ မြက်ခင်းပြင်လေ၊ နင်သွားရမှာ ၊ အဲဒီကိုသွားရမှာ နင်မကြောက်နဲ့ နင့်မျက်နှာလေးကို မော့ထား၊ နင်ခြေလှမ်းမမှားစေနဲ့ နင်ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ဂရုမစိုက်နဲ့ အရေးကြီးတာ စွဲညီညာ ဒီပွဲမှာ အဖြူရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလေး ဝတ်ပြီး အခြွေအရံတွေအများကြီးနဲ့ တခမ်းတနားပွဲထွက်တော့မယ် စွဲညီညာရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ နင့်လက်ထဲက အသည်းပုံရင်ထိုးလေးကို ချိတ်ပြီးတော့ နှလုံးသားမဲ့တဲ့ ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ကို အကောင်းဆုံး လက်စားချေနိုင်ရမယ်”

သစ္စာမြိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးကိုကြားလိုက်တော့ ဖူးဖူးစင် ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည် ။

“မုန်းတယ်”

“သစ္စာမြိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို ငါအရမ်းမုန်းတယ်”

“အဟင့်...ဟင့်”

“ဟာ...နင် မငိုနဲ့ လေ ဖူးဖူးစင်၊ သုတ်...သုတ်စမ်း၊ နင့်မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်လိုက်စမ်း၊ ဒါမျက်ရည်ကျရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး နားလည်လား၊ လူမှန်းသိတတ်စ ကလေးဘဝအရွယ်ကတည်းက နင်အရမ်းစိတ်နာခဲ့ရတဲ့ သစ္စာမြိုင်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အနက်ရောင်ဖဲကြိုး နှင်းဆီရောင်လေးတစ်ပွင့်နဲ့ နင်လက်စားပြန်ချေရတော့မယ့်အချိန်၊ ဒီပွဲမှာ နင့်အတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခု၊ သွား...သွား သူ့အချစ်ဆုံးသား စွဲညီညာရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ဒီအသည်းပုံ ရင်ထိုးလေးချိတ်ထားတာကို
ဒေါ်သစ္စာမြိုင်တွေ့သွားခဲ့ရင် အသည်းတဆတ်ဆတ်ခါအောင်နာပြီး အရူးမီးပိုင်းဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“ငါ...ငါသိတယ် မီးအိမ်လေးရယ် အဟင့်...ဟင့်၊ နင်စိတ်မပူနဲ့ နော်၊ စွဲညီညာရင်ဘတ်မှာ ဒီ အသည်းပုံရင်ထိုးလေးကို မရရအောင် ထိုးစိုက်ပြီးတော့မှ နင့်ဆီကို ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

ကြေကွဲနေတဲ့ မျက်နှာလေးကိုမော့ပြီးပြောလိုက်တော့ ဖူးဖူးစင်မျက်ဝန်းလေးတွေက မျက်ရည်ရိပ်ကလေးတွေနဲ့ အရောင်ကလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသည် ။ ခြေလှမ်းကလေးကို တစ်ချက်တုံ့လိုက်ပြီး ဆံပင်ရှည်ရှည်နက်နက်ကြီးတွေကို လေထဲမှာ ဝဲခနဲဖြစ်သွားအောင် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ခါလိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို တင်းတင်းလေးဖြစ်သွားရတဲ့ အထိ စေ့ထား ပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့မှ ရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ မြက်ခင်ပြင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

မြက်ခင်းပြင်ကြီးက နီယွန်မီးရောင်စုံတွေနဲ့ တလက်လက်ဖြာနေတဲ့
မြက်ခင်းပြင်ကြီးပါ။ မြက်ခင်းပြင်ကြီးရဲ့ ဝင်ပေါက်ထိပ်မှာ
ပန်းမုခ်ဦးကြီးတစ်ခုကို အလှဆုံးဖြစ်အောင် ဆင်ထားသည်။

“နင် ဝင်သွားရမှာ ၊ အဲဒီ ပန်းမုခ်ဦးကြီးအောက်ကနေ ဝင်သွားရမှာ
နော်၊ ဟိုမှာ တွေ့လား၊ ဟက်ပီဘတ်ဒေး စွဲညီညာဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို
ရေလှိုင်းလိုပြေးနေတဲ့ နီယွန်မီးတွေနဲ့ ပုံဖော်ပြီး ပန်းမုခ်ဦးကြီးပေါ်မှာ
တခမ်းတနား ချိတ်ဆွဲထားတာ”

ခြေလှမ်းသွက်တဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မီးအိမ်လေးက ဟိုတယ်ဝင်း
ကြီးရဲ့ ဝင်ပေါက်တံခါးကို အရင်ဆုံးရောက်သွားပေမယ့် ဖူးဖူးစင်က
တော့ ထုံးစံအတိုင်း ပန်းအိမ်လေးပေါ်မှာ အမျှင် လိုက်လေးတန်းပြီး
ဖြာဆင်းနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို လက်မောင်းနုလေးနဲ့ သပ်တင်ပြီး ရှင်းရ၊
ဝင်းနှစ်နေတဲ့ မျက်နှာကလေးပေါ်ကို တစ်ခြမ်းပြိုပြိုပြီးကျလာတတ်တဲ့
ဆံပင်ရှည်ရှည် လေးတွေကို နားရွက်ဖျားလေးနောက်ကို
ရောက်အောင်ပြန်ပြန်ပို့ရနဲ့ ၊ ပြီးတော့လည်း မြန်မာဆန်ဆန်လေး ချုပ်ဝ
တ်ထားတဲ့ ပန်းဆီရောင်ရင်ဖုံးလက်ရှည်အင်္ကျီကလေးနဲ့ ၊ အောက်အ
နားစကလေးကို ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်ကလေးဖြစ်အောင် ဆွဲဆန့်ရနဲ့ တစ်ချိ
န်လုံးတစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေရှုပ်ပြီး နောက်မှာ အမြဲ ကျန်ကျန်
နေတတ်တာ ဖူးဖူးစင်ရဲ့ ထုံးစံလေးတစ်ခုပါပဲ။

“မွေးနေ့ညစာစားပွဲကိုလာတဲ့ ကားတွေက အရမ်းများ လိုက်တာ
နော် မီးအိမ်လေး၊ ကြည့်ပါဦး ကားရပ်စရာတောင် နေရာမရှိတော့လို့ အ
ပြင်လမ်းမှာ တောင် ထွက်ရပ်နေကြရပြီ”

“ဒီလိုဖြစ်အောင် ဒေါသစွာမြိုင်ကိုယ်တိုင် အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်
ထားခဲ့တာလေ ဖူးဖူးစင်ရဲ့ ၊ မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကို ရောက်သွားရင် နင်

ဒီထက်တောင် မျက်လုံးပြူးသွားရဦးမယ်။ နိုင်ငံခြားကနေ တကူးတကမှာ ထားတဲ့ ရောင်စုံပန်းခြင်းကြီးတွေကို မြက်ခင်းပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖုံးသွားအောင် အပြည့်ချထားတာ”

“ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ရော မတွေ့ပါလား၊ မွေးနေ့ပွဲကို မလားဘူးထင်တယ်”

သူမခြေလှမ်းတွေကို တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်လာရင်း ဧည့်ပရိသတ်တွေကြားမှာ ဧည့်ခံနေသော ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ကို မတွေ့ရပေ။ ဘာဖြစ်လဲ ဒီသတင်းက ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ဆီ ကျိန်းသေရောက်မှာ ပဲလေ။ သူမခြေလှမ်းကို ရှေ့ပဲဆက်ခဲ့သည်။ ။

“ဟွန်း...”

မျက်နှာမဲ့သွားရတာ ဖူးဖူးစင်ပါ။

“အဲဒါကို နင်က သူ့အကြံကျယ်ဆုံး အခမ်းနားဆုံး ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ညစာစားပွဲကျင်းပနေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးထဲကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက် တဲ့ မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနဲ့ ဝင်သွားမယ်ဆိုတော့ ဟား...ဟား၊ ဒီ ပွဲက အရမ်းကြည့်လို့ ကောင်းတဲ့ ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်လာတော့မယ် ဖူးဖူးစင်ရေ၊ အရေးကြီးတာ အရှုံးတွေနဲ့ တို့ ဆီကို နင်ပြန်ရောက်မလာစေနဲ့ ၊ ဒီပွဲမှာ ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ကို နင် နိုင်ရမယ်၊ ဒေါ်သစ္စာမြိုင် အတုန်လှုပ်ဆုံး ဖြစ်သွား စေရမယ်၊ ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ကို နင်အနိုင်ယူရတော့မယ်လေ ဟား...ဟား”

ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်လေးတွေ လွင့်ဖွာသွားအောင် ရယ်မောနေတဲ့ မီး အိမ်လေး။

“နင်...နင် ဒီအမှောင်ရိပ်ကလေးနားကပဲ စောင့်နေနော် မီးအိမ်လေး၊ နင်မလိုက်နဲ့ ၊ စွဲညီညာ ရှေ့ကိုရောက်အောင် ငါတစ်ယောက်တည်း ဝင်

သွားမယ်၊ လူကုံထံဧည့်ပရိသတ်တွေရဲ့ ရှေ့မှာ စွဲညီညာကို အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးရမယ်”

ပြောရင်းနဲ့ ဟက်ပီဘက်ဒေးစွဲညီညာဆိုတဲ့ နီယွန်မီးတွေနဲ့ စာလုံး တွေဖော်ထားတဲ့ စာတန်း ကြီးတွေကို ရီဝေအေးစက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းက လေးတွေနဲ့ ဖူးဖူးစင်က နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မောပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးက ပြီးသွားသည်။ ။

ထိုအပြုံးလေးက ရင်နှင့်နင့်လေးနဲ့ ပြုံးလိုက်တဲ့ အပြုံးလေးပါပဲ။ အ သည်းရောင်ရင်ထိုးလေးကို တင်းတင်းလေးဆုပ်လိုက်ပြီး ဧည့်ပရိသတ် တွေကြားမှ မွေးနေ့ရှင်သူဌေးလေး စွဲညီညာရှိနေတဲ့ နေရာကို တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ သူမ မျက်ဝန်းတွေက တင်းမာခက် ထန်နေ၏။ ဒေါသစွာမြိုင်နှင့် ပတ်သက်သော ဖေဖေရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် လေးပြီးတော့ အသည်းရောင်ရင်ထိုးလေး တစ်ခုနဲ့ ဖူးဖူးစင် ဘယ်လိုမှ မေ့ဖျောက်ပစ်လို့ မရဘဲဖြစ်နေသည်။ ။

“မုန်းတယ် ဒေါသစွာမြိုင်”

ရှင်ကို ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ်ယူထားတာထက်ပိုပြီး ပြန်ဆပ်ရတဲ့ အကြွေးဆို တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒီအကြွေးဟာ သံသရာအကြွေးပါ၊ အဲဒီအကြွေး ကို မျက်ရည်တစ်စက် နှလုံးသားတစ်ခုနဲ့ ရှင်ပြန်ဆပ်ရမယ် ဒေါသစွာမြိုင်”

“ရှင် ပြန်ဆပ်ရမယ်”

“ရှင် ပြန်ဆပ်ရမယ်”

နာကြည်းပေါက်ကွဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ ပန်းမုခ်ဦးကြီးအော

က်ကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ ဖူးဖူးစင်၊ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ မြက်ခင်းပြင်ကြီးရဲ့ အလည်လျှောက်လမ်းဆီကို ခပ်တည်တည်လေးနဲ့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းရင်း ဝင်လာခဲ့တော့တာပါ။

“အို...”

“အို...”

လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး”

“ကြည့်စမ်း...မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ”

“အယ်...သူလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ နှင်းဆီလေးက အနက်ရောင်နှင်းဆီလေး”

“ဘယ်သူလဲဟင် အဲဒါဘယ်သူလဲ”

ဖူးဖူးစင် ဝင်လာတာကိုကြည့်ပြီး စားပွဲပိုင်းတွေဆီက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်လိုက်တဲ့ အသံလေးတွေကို ကြားလိုက်ရပေမယ့် ဖူးဖူးစင်က လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

“ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ရယ် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်တုန်းက အခုလိုပဲ ဧည့်ခံပွဲကြီးတစ်ခုမှာ ဒီအသည်းပုံရင်ထိုးလေးကို ဖေဖေရင်ဘတ်မှာ ရှင်ကိုယ်တိုင်ချိတ်သွားခဲ့တာလေ၊ အဲဒီနေ့က ရှင် ဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံလေးက ပန်းဆီရောင်ရင်ဖုံးလက်ရှည် အင်္ကျီကလေးနဲ့ ပန်းဆီရောင်ချိတ်ထဘီ ကလေးနဲ့ လေ၊ ဒါကိုသတိရလို့ ရှင်အနိုင်ယူသွားခဲ့တဲ့ ပုံစံလေးနဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူနေအောင် ကျွန်မဝတ်လာခဲ့တာပါ၊ ဒီပုံစံလေးနဲ့ ပဲ ရှင့်သားစွဲညီညာရဲ့ အသည်းနှလုံးကို လိုချင်တာ”

“စွဲညီညာ ဘယ်မှာ လဲ”

“စွဲညီညာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ခုချိန်ထိ ဖူးဖူးစင် မတွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ လူ။

အဖြူရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလေးကို တခမ်းတနား ဝတ်ထားမယ့် စွဲညီညာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလိုက်ရှာရင်း ဖူးဖူးစင်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာသည်။ စွဲညီညာကိုရှာဖို့ ထက် သူမ စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်အဖြစ် သတ္တိရှိရှိရင်ဆိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မြက်ခင်းပြင်ကြီးရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ ဆောက်ထားတဲ့ စကားပြောစင်မြင့်ပေါ်ကို ဖူးဖူးစင် တက်လိုက်တော့မည်။ သည် စင်မြင့်ကြီးပေါ်ကတစ်ဆင့်ပဲ စွဲညီညာဆိုတဲ့ မွေးနေ့ရှင်ကြီးကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဖိတ်ခေါ်ပစ်လိုက်တော့မည်။ ဒီအထဲအထိရောက်လာမှ တော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ စိန်ခေါ်လိုက်ရတော့မှာ ပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖူးဖူးစင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။

အရေးကြီးတာ စွဲညီညာ။

သူမလက်ထဲက အသည်းပုံရင်ထိုးလေးအား စွဲညီညာရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ချိတ်ဆွဲခွင့်ရဖို့ ပါပဲ။

“ဟင်...”

ဒါကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရတာ။ အဖြူရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလေးကို သေသပ်ကျနစွာဝတ်ထားတဲ့ စွဲညီညာပါ။ တည်တင်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေထဲမှာ အရောင်ကလေးတွေ လင်းခနဲဖြာသွားအောင် ရင်ခုန်သွားစေခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာကြည့်စမ်း မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံကလေးနဲ့ နက်မှောင်ရှည်လျားတဲ့ ဆံပင်တွေက ကိုယ်လုံးဖူးဖူး တင်းတင်းလေးရဲ့ နောက်မှာ လှိုင်းတွေလို တလက်လက်ဖြာနေတော့တာ။

“အဲဒါ...အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ညီညာ”

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း၊ သူ့...သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ အသည်းပုံရ င်ထိုးလေးတစ်ခု၊ စင်ပေါ်ကိုတက်သွားပြီ”

စွဲညီညာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည် ။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားတဲ့ ကောင်မလေးအနေအထားက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားရင်း စင်မြင့်အလယ်မှာ ရပ် သွားသည် ။

“ဘာလုပ်တာလဲ ညီညာ”

“သူ...သူ ဘာဖြစ်လို့ စင်ပေါ်ကို တက်သွားရတာလဲ”

“ဟာ...”

စွဲညီညာတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အံ့သြနေဆဲမှာ ပဲ စင်မြင့်ပေါ်က မိုက်ခ ရှိဖုန်းလေးဆီကတစ်ဆင့် တည်တင်းပြတ်သားနေတဲ့ အသံလေးတစ်သံ က ပေါ်ထွက်လို့ လာခဲ့ရပါပြီ။

“အားလုံးကို လေးစားပါတယ်၊ ကျွန်မက အမည်မဖော်လိုတဲ့ ပန်းချီ စ်သူတစ်ယောက်ပါ”

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

မွေးနေ့ညစာစားပွဲကျင်းပနေတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး ရုတ်တ ရက်ငြိမ်ကျသွားအောင် ဖူးဖူးစင်က ဆွဲဆောင့်ပစ်လိုက်သည် ။

“ဒီပွဲရဲ့ မွေးနေ့ရှင်ကို အမှတ်တရလက်ဆောင်လေး ကိုယ်တိုင်ပေးချ င်လို့ ဒီစင်မြင့်ပေါ်ကနေပဲ မွေးနေ့ရှင်ကို ကျွန်မဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“အို...ကြည့်စမ်း”

“စွဲညီညာ မွေးနေ့အမှတ်တရ လက်ဆောင်လေး ပေးချင်လို့ တဲ့ ”

“တော်တော်သတ္တိရှိတဲ့ ကောင်မလေး”

“စင်ပေါ်ကို ခပ်မိုက်မိုက်လေး တက် လာပြီးတော့မှ ခေါ်တာနော်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်လိုက်တဲ့ အသံလေးတွေက စွဲညီညာ နားကနေ ဆူညံနေအောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ရင်ခုန်သွားရတာ စွဲညီညာပါ။

ဒါဟာ လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ ကိစ္စ။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၊ အသိုင်းအဝိုင်းတွေ၊ မာမီဖိတ်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီစီးပွားရေးလောကထဲက ဧည့်သည် တွေ၊ တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်းကို နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီအဖြစ်အပျက်လေးက ဖြစ်လာရတာလေ။ ပြီးတော့ မြန်မာဆန်ဆန် ချိတ်ထဘီပန်းဆီရောင်လေးနဲ့ ရင်ဖုံးလက်ရှည်အင်္ကျီ ကလေးကို ဝတ်ပြီး စင်မြင့်ပေါ်ကနေ ဖိတ်ခေါ်နေတဲ့ တည်တင်းတဲ့ မျက်နှာထားပိုင်ရှင်မလေးက စွဲညီညာမသိခဲ့တဲ့ ပိုင်ရှင်မလေးပါ။

“အဟင်း...ဟင်း...ကောင်မလေးက တော်တော်မိုက်တယ်ကွာ၊ စွဲညီညာရှယ်ပဲ လုံးဝ လက်ဖျားခါတယ်”

“သူ့ကို မင်းသိလား ကျော်ကျော်”

ဟာ... ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ၊ မမြင်ဘူးလို့ တောင် ငါတို့ အားလုံးအံ့သြပြီး ကြည့်နေတာလေ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“ဘာ...”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မျက်လုံးတွေ ပြူးကုန်ကြသည်။ ။

“ဒါ...ဒါဆို ဒီကောင်မလေးကို မိုးပေါ်က နတ်သိကြားတွေက မင်းအတွက် လူယောင် ဖန်ဆင်းပြီး လွှတ်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်။ ဟား... ဟား သွား...သွား စင်ပေါ်မှာ မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပေးဖို့ မင်းကို စောင့်နေပြီ”

“မွေးနေ့ရှင်ကို ကျွန်မ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

“ဟေး...”

“ဟေး...”

လက်ခုပ်သံတွေပါ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ဟက်ပီဘက်ဒေး စွဲညီညာ”

“ဟက်ပီဘက်ဒေး စွဲညီညာ”

“ဟေ့ကောင် စွဲညီညာ တို့ ကို ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ သွားတော့လေ ဧည့်သည် တွေ အားလုံးကတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်အတွက် လက်ခုပ်တွေတီးပြီး အားပေးနေကြပြီ”

“ဟင်...”

တကယ်လည်း လက်ခုပ်သံတွေ ညံ့နေသည်။ ။

အကြည့်တွေအားလုံး စွဲညီညာဆီကိုရောက်လိုက် စင်မြင့်ပေါ်က သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေး ဆီကို ရောက်လိုက်နဲ့ ဒီပွဲကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ။

စွဲညီညာ နေလို့ မရတော့ပါ။

“ဟေး...”

“ဟေး...”

ရင်တခုနဲ့ရင်နဲ့ ပဲ စင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့ရတဲ့ စွဲညီညာ။ အနားကို ရောက်သွားတော့မှ ကောင်မလေးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဘူးအနီရောင်လေးတစ်ခု ကိုင်ထားသည် ။ စွဲညီညာ သူ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးသည့် ကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အသည်းပုံရင်ထိုးလေးတစ်ခု လာရောက်ချိတ်တွယ်ပေးသည် ။

“မင်း...မင်း”

“ကျွန်မနာမည်က ဖူးဖူးစင်ပါ၊ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးကြတဲ့ သူတွေထဲမှာ ဖူးဖူးစင် မပါဘူးနော်၊ မွေးနေ့မှ တိုင် နောက်အနှစ်တစ်ရာအထိ စိတ်သောကတွေနဲ့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာ အခက်အခဲ ဒုက္ခအပေါင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေပါစေ”

“မင်း...မင်း”

သူ့ရင်ဘတ်မှာ အသည်းပုံရင်ထိုးလေး ချိတ်ဆွဲပေးသော သူမသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ခြေလှမ်းတွေနဲ့ တစ်လှမ်းချင်း ပြန်ဆင်သွား၏ ။ အသိကင်းမဲ့စွာ မှ င်တက်မိပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သူက စွဲညီညာပင်။ မွေးပုံ့ထုံသင်းနေသော ရေမွှေးရနံ့က သူ့ခေါင်းကို မူးဝေနှောက်ကျိသွားရသည် ။ ဒီလိုမျိုး ရင်ထိုး မာမီအမုန်းဆုံးအမျိုးအစားပဲ။ ဖူးဖူးစင်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ သူ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် လူပုံအလယ်မှာ ပေးသွားရတာလဲ။ ပြီးတော့ ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းလှတဲ့ ဆုတောင်းတစ်ခု ဆက်ပြီးပင် မတွေ့ရဲ။ စင်မြင့်အောက်မှာ ရှိနေကြတဲ့

သူ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကတော့ လက်ခုပ်တွေတီးပြီး အားပေးနေကြသည်။ ။

“ကံကောင်းတယ်ကွာ ခွဲညီညာ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်လာပေးတဲ့ ကောင်မလေးက အရမ်းလှတာပဲ၊ ဝင်းမှ ညဉ့်အိစက် နုထွတ်နေတယ်”

စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းက လက်ခုပ်တီးရင်း ဂုဏ်ယူစွာပြောနေသည်။ ။

“ညီညာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နတ်မိမယ်လေးရဲ့ ညှို့ယူဖမ်းစားခြင်းကို ခံလိုက်ရလို့ သတိတွေတောင် လစ်နေပြီလား ဟေ့ကောင်”

“ဟင်...”

“ဒါ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်ပဲ ညီညာ၊ ကောင်မလေးက အမှတ်တရ လုပ်သွားလားကွ၊ အရမ်းအနုပညာဆန်တယ်၊ အရမ်းလည်း လှတယ်၊ မြင်ရသူတွေတောင် ငေးမောသွားရတယ်လေ”

ဖူးဖူးစင် မင်းဘာ လုပ်သွားတာလဲ၊ မင်းလုပ်ရပ်က ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မင်းပေးသွားတဲ့ ဆုတောင်းကို စွဲကျော်ကျော်တို့ မကြားလိုက်ဘူး မဟုတ်လား။ မင်း တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဖြစ်မယ်။

ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ကံကောင်းခြင်း၊ လက်ဆောင် မဟုတ်ဘူး ကွ။ မွေးနေ့ပွဲကို လာရောက်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေနှင့် လိုက်လံဧည့်ခံနေပေမယ့် သူ့ရင်တွေ မီးတောက်နေသည်။ ။ တော်သေးတယ် မာမိနည်းနည်းခေါင်းမူးလို့ ဆိုပြီး ဧည့်သည် တွေကို တောင်းပန်ကာ တိုက်ထဲဝင်ကာ အနားယူနေ၏။ ဖူးဖူးစင် မင်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ လုပ်ရတာလဲ၊

ဒါမာမိနှင့် ပတ်သက်နေတာပဲဖြစ်နိုင်သည် ဟု တွေးမိသည် ။ မာမိက နှင်းဆီပန်းဆိုရင် အရမ်းမုန်းနေ၏။ အတိတ် ဘာကြောင့် လဲဆိုတာ မေး၍ လည်း မရပေ။ စွဲညီညာရဲ့ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေသည် ။ ဖူးဖူးစင် ဆုတောင်းခဲ့သလို သူ့စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ စိတ်သောကတွေ ရောက်နေရသည် ။

“ညီညာ”

“ဟင်...”

“တို့ ပြန်တော့မယ်”

“အင်း...”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ၊ ဖူးစာရှင်ကောင်မလေးက အမှတ်တရတွေ လုပ်သွားပြီး ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားလို့ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီလား ညီညာ”

“ဪ...ဟွန်း...ဟွန်း...အဟွန်း”

သူ ရယ်မောပစ်လိုက်သည် ။ မွေးနေ့ပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်တွေ ပြန်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ မွေးနေ့ ဧည့်ခံပွဲလည်း ပြီးဆုံးသွား၏။ သူရင်ဘတ်မှာ ထိုးစိုက်ထားတဲ့ အသည်းပုံရင်ထိုးလေးကို ဖြုတ်ပစ်ရ မည်ဖြစ်သည် ။ မာမိတွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ မာမိက ရင်ထိုးဆိုရင် တူးတူးခါးခါး ရွံရှာမုန်းတီးသည် ။ သတိ လစ်မတတ်ဖြစ်သွားတတ်၍ သူရင်ဘတ်မှာ ထိုးစိုက်ထားတဲ့ အသည်းပုံရင်ထိုးလေးအား ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့လက်တွေက ဖြုတ်ယူလိုက်သည် ။ အမှိုက်တောင်းထဲသို့ ဒေါသတကြီး ပစ်ထည့်မည်ပြုပြီးမှ နှမြောသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် သူ့အဝတ်ဗီရိထဲ ပြန်ထည့်ပစ်လိုက်သည် ။

“မင်း ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ ဖူးဖူးစင်၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မင်းဒီလို လာလုပ်ရတာလဲ၊ အဲဒီအတွက် မင်းတာဝန်ယူရမယ်၊ စွဲညီညာလို ကောင်က မင်းထင်ထားသလောက် မပျော့ညံ့ဘူးနော်”

ဖူးဖူးစင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုတော့ စွဲညီညာ ဘယ်လိုမှ မေ့ပစ်လို့ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည် ။ သူမဝတ်ထားတဲ့ မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်စုံလေး က သူမခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအစားနှင့် လိုက်ဖက်စွာ လှပလွန်းနေသည် ။ ဝင်းမှ ညှိအိစက်နေတဲ့ အသားအရေနှင့် ညှို့မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးက တစ်ဖက်က ဆန့်ကျင်ဘက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသည် ။

“ဒီကိစ္စက မာမီနဲ့ ပတ်သက်နေနိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်၊ မင်းက ကိုယ့်ကို လက်စားချေချင်တာလား။”

သူ့စိတ်ထဲမှာ ဖူးဖူးစင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ် သွားရသည် ။ ဆုတောင်းပေးသွားတာကလည်း သူ့အပေါ် ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ မုန်းတီး နာကြည်းနေလဲဆိုတာ သိသာလွန်း၏။ မင်းက စတင်ပြီး ကိုယ့်ကိုစိန်ခေါ်လိုက်တာပဲ ဖူးဖူးစင်၊ မာမီအပေါ်အတိတ်က ရန်ငြိုးတွေရှိနေမယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲကွာ၊ ကိုယ်လူမှန်း သိတတ်လာထဲက ဘယ်သူ့အပေါ်မှ နိုင်ထက်စီးနင်း မတရားလုပ်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်နှလုံးသားတွေက ဖြူစင်နေခဲ့တယ်။ မင်းက ဘာကြောင့် ကိုယ့်နှလုံးသားတွေ နောက်ကျိရှုပ်ထွေးသွားအောင် တမင်တကာ လာပြီး ဖန်တီးခဲ့တာလဲ၊ အကြောင်းမဲ့ သူ့ရဲ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်မွှေးနေ့မှာ စိန်ခေါ်ခဲ့သော မိန်းမချောလေးဖူးဖူးစင်အား ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုပေးဆပ်ဖို့ မင်းစဉ်းစားထားပါ။ သူ စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါးနေမိသည် ။

အခန်း (၂)

“နင်သတ္တိတွေ အပြည့်ရှိသားပဲ ဖူးဖူးစင်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒေါသစွာမြိုင်ရဲ့ သားကို နင်သတ္တိရှိရှိ စိန်ခေါ်ရဲတာ ဂုဏ်ပြုပါတယ်”

“ဖျောင်း...ဖျောင်း”

မီးအိမ်လေးက လက်ခုပ်တီးပြီး ဂုဏ်ပြုချီးမြှောက်နေသည်။ ဖူးဖူးစင်ကတော့ နှုတ်ခမ်းသား လေးအစုံကို တင်းကျပ်စွာထိကပ်ထားရင်း သူမလုပ်ရပ်အတွက် နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်နေမိသည်။ စွဲညီညာရဲ့ စိတ်တွေ အခုလောက်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်များ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲပြီး ခံပြင်းဒေါသတွေ ဆူဝေနေမလဲ။ ကောင်းတယ်၊ ရှင့်မှာ အပြစ်မရှိပေမယ့် ရှင့်မာမီဒေါသစွာမြိုင်ရဲ့ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်မြူဆွယ်မှုကြောင့် ကျွန်မဖေဖေ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ သူဌေးဘဝကနေ အရက်သမားကြီး ဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေရတာလေ။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျွန်မ အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီး နိမ့်ကျတဲ့ ဘဝမှာ နေထိုင်လာခဲ့ရတယ်လေ။ ဖူးဖူးစင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းမီးအိမ်လေးက ဖေဖေရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ သိတော့ အရမ်းဒေါသဖြစ်ပြီး ဒေါသစွာမြိုင်အား သူမနှင့် အပြိုင်မုန်းတီးကာ နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ပြီး ကြံစည်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင့်စိတ်တွေကို မာကျောအောင် ကြံကြံခံထားနော်၊ မပျော့နဲ့ ၊ ဒေါသစွာမြိုင်က သူ့သားကို အရမ်းအထွတ်အမြတ်ထားတာတဲ့ ၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ ချွေးမအဖြစ် လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ကြီးကျယ်

ခမ်းနားခဲ့တာတဲ့ ”

“အဟွန်း...ခုမှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေတာပါ မီးအိမ်လေးရာ၊ အရင်က ဖူးဖူးစင်တို့လိုပဲ အရမ်း ဆင်းရဲခဲ့တာပါ။ ဘဝမေ့နေတာလေ၊ ဖေဖေ့ကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းပြီး ချူသွားတာပဲ”

ဖူးဖူးစင်အသံလေးက နာကြည်းခါးသီးမှုတွေရောထွေးကာ မာထန်သွားရသည်။ ။ ဒီလိုကိစ္စ တွေဖြစ်ခဲ့တာ ဖေဖေက ပြောပြတာမဟုတ်ဘဲ အမှတ်မထင် ဖေဖေဒိုင်ယာရီကို ဖတ်မိသွား၍ ဖြစ်သည်။ ။ အမူးသမားကြီး ဖေဖေသည် အရက်ကျေးကျွန်ဖြစ်ကာ မိသားစုကို ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့။ မေမေကပဲ ဘဝကိုခက်ခဲစွာ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရင်း နောက်ဆုံးအရုံးတွေနှင့် ပဲ လူ့လောကကြီးထဲကနေ စွန့်ခွာသွားခဲ့ရရှာသည်။ ။

“သမီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးက ကိုယ့်ဘဝလေးကို ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းအောင် ထိန်းသိမ်းတတ်ရတယ်လေ”

မေမေက ဖူးဖူးစင်အား လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် မိန်းကလေးပီသအောင် ပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေရန် သွန်သင်ဆုံးမခဲ့သည်။ ။ မေမေပဲ ရုန်းကန်ရှာဖွေခဲ့ပြီး ဖူးဖူးစင် ကိုတော့ ပညာရေးကို အာရုံစိုက်စေခဲ့၏။ သူမကလည်း ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။

“ဟဲ...”

“ဟင်...”

“ရှင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဟို ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ရဲ့ သား စွဲညီညာကိုများ စိတ်တွေ တိမ်းညွတ်ယစ်မှုးပြီး ငါလုပ်ခဲ့ပြောခဲ့တာတွေ မှားသွားပြီလို့ တွေဝေငေးခိုင်းနေတာလား”

“တော်စမ်းပါဟာ...ဝေးသေးတယ်၊ ဒီလူ့အတွက် ဖူးဖူးစင် ဘယ်

တော့မှ နောင်တမရဘူး။ မေမေ့အကြောင်း တွေးနေမိတာပါ။ အရမ်းကို ကြမ်းတမ်းခက်ခဲပြီး ရုန်းကန်ရင်း လူ့လောကကြီးထဲကနေ အရှုံးတွေနဲ့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ဒေါသစွာမြိုင်နဲ့ ဒီလူကို ကောင်းကောင်း လက်စားချေပစ်မယ် မီးအိမ်လေး”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ ရှင်မကျရှုံးစေနဲ့ ၊ ရှင့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဒီ လူရှင်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ခစားစေဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒေါသစွာမြိုင်ရဲ့ ကြီး ကျယ်ခမ်းနားနေတဲ့ မာန်မာနတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်သင့်တယ်”

မီးအိမ်လေးကလည်း ဖူးဖူးစင်အတွက် မခံချင်စိတ်တွေဖြစ်ကာ ဒေါသတွေ ကူညီပြီးပေါက်ကွဲ နေသည် ။ မီးအိမ်လေးနဲ့ ဖူးဖူးစင်က အိမ်နီးချင်း ဘဝတူသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်၏။ သူဌေးမကြီး ဒေါသစွာမြိုင်ကို ကူညီရှာဖွေပေးခဲ့သည် ။ စွဲညီညာ လူ့လောကကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါနော်။ ကျွန်မဖေဖေရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းပြီး ရှင့်မာမီ ဒေါသစွာမြိုင်က ချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေတာပါ။ မစင်ကြယ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလေ။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အသည်းကိုခွဲပြီး အတ္တကြီးစွာနဲ့ အဲဒီယောက်ျားတွေရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုရယူခဲ့တဲ့ မိန်းမကြီး ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ဖေဖေ ခိုင်ယာရီတွင် ဒေါသစွာမြိုင်ရဲ့ မြူဆွယ်ဖြားယောင်းမှုတွေကို နာကြည်းစွာ ရေးသားထားခဲ့သည် ။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးလေးကိုကျော်ဇောဖြူရဲ့ မွေးနေ့မှာ အသည်းပုံရင်ထိုးလေးအား ဒေါသစွာမြိုင်ကိုယ်တိုင် စင်မြင့်ပေါ်တက်လာ၍ သူဌေးလေးရင်ဘတ်မှာ အမှတ်တရမွေးနေ့ လက်ဆောင်အဖြစ် ထိုးစိုက်ခဲ့သည် ။

“မင်းက ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားသွားအောင် တမင်တကာ ထူးထူးခြားခြား လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ သစ္စာမြိုင် မင်းက အရမ်းကို ဆင်းရဲနွှဲ

မ်းပါးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ကြံစည် လုပ်ဆောင်ခဲ့တာပဲ”

ဖေဖေခိုင်ယာရီကို အမှတ်မထင်တွေ့ပြီး ဖတ်လိုက်ရသည် ။ ဖေဖေ ကို ဖြားယောင်းကာ စည်းစိမ်တွေအပိုင်စီးပြီး ပထုတ်လိုက်ပြီး သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် ရက်ရက်စက်စက် လက်ထပ် သွားခဲ့သည် ။

“လုံးဝပဲ မီးအိမ်လေး၊ စင်ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးဘူး၊ အနိုင်ရစေရမယ်၊ စောင့်ကြည့်နေ ဖူးဖူးစင် ဘယ်တော့မှ အခဲမကျေနိုင်ဘူး။ အဓိကစင့်. မေမေပဲ”

ဖေဖေကြောင့် မေမေဘဝရော ဖူးဖူးစင် ဘဝရော ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ခံစားခဲ့ရသည် ။ စင် ဇွဲမလျှော့ပါဘူး ဘဝတစ်ခုကို တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးနှင့် ကြိုးစားနေမိ၏။ ဒေါ်သစ္စာမြိုင်လို ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားပြီး အချောင်ကြီးပွားချမ်းသာတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေ သူမ အစွမ်းအစနဲ့ အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပြမည်။ ဖူးဖူးစင် ဘယ်တော့မှ အားမလျှော့ဘူး။ ဒေါ်သစ္စာမြိုင်ထက် သာစေရမယ်။ ဖူးဖူးစင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ တင်းမာနေသည် ။

“ရှင် အောင်မြင်မှာ နော် စင်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သိလား၊ ရှင်က အရမ်းချောတယ်၊ အိစက်နေတာပဲ၊ မိန်းကလေးချင်းတောင် ငေးမောကြည့်ရှုရတာလေ”

“တော်ပါ”

“စွဲညီညာက ဘာပြုလို့ လဲ၊ ဖူးဖူးစင်ရဲ့ အလှမှာ မတိမ်းညွတ်တဲ့ ပုရိသယောက်ျား ရှိနိုင်ပါ့မလား ဟင်”

စင့် ဖေဖေက အသားအရေဖြူနုပြီး ချောသည် ။ အရပ်ကလည်း

မြင့်မြင့်၊ မေမေကလည်း ချောတာပါပဲ၊ ဘဝက ကြမ်းတမ်းနေလို့ ပါ။ စင် ဘာသာစကား နှစ်မျိုးတတ်ကျွမ်းသည် ။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ ဘီကွမ်းဘွဲ့လည်း ရထား၏။ သူမလုပ်ရပ်တွေက အောက်တန်းကျချင်လာနေပေမယ့် လုပ်ပစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်နေရ၏။ စွဲညီညွှာတစ်ယောက် ယခုလောက်ဆိုလျှင် အိပ်မပျော် စားမဝင်ဖြစ်ပြီး စိတ်သောကတွေ ခံစားနေရမှာ သေချာသည် ။

“စင် သမီး စင်”

“ဖေဖေ”

ဖေဖေ့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စင် သေပစ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည် ။ အရက်တွေ မူးပြီး ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် အိမ်လေးပေါ်တက်လာ၏။ တကယ်ကို အရက်သမားကြီးပဲ။ မျက်နှာက ဖောသွတ်သွတ်။ ဒေါ်သစ္စာမြိုင် စွန့်ပစ်သွားထဲက စိတ်ညစ်ပြီး အရက်တွေသောက်နေခဲ့တာတဲ့ ။ စီးပွားရေးလည်း မလုပ်ခဲ့၊ ဇနီးနှင့် သမီးအား ဥပေက္ခာပြုထားသည် ။

“ဖေဖေ ထမင်းစားမယ်၊ ပြင်ပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“နေဦး၊ ဖေဖေ စံချိန်မပြည့်သေးဘူးလေ၊ ပိုက်ဆံပေးဦး စင်”

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရာ၊ အရမ်းမူးနေပြီလေ”

သမီးကိုဲ့ညွှာပါဦး ဖေဖေရယ်ဟု ပြောချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်၊ မေမေကိုယ်တိုင်က ဖေဖေအား အိမ်ဦးနတ်ဆိုပြီး တရိုတသေပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့သည် ။ ဘာမဆို ဖေဖေစကားက အတည်ပဲ။ ဖေဖေဆိုတာ သမီးမိန်းကလေးအတွက် လိုအပ်တယ်တဲ့ ။ အမေ့ကို ရှာဖွေမကျွေးချင်

နေပါစေ၊ သူရှိနေမှ ဘဝက လုံခြုံမှုရှိမှာ တဲ့ လေ။ ဖေဖေက ပိုက်ဆံကို အတင်း တောင်းနေသည် ။ စင်ပေးလိုက်ရ၏။ ကိုယ့်သမီး မိန်းကလေး ဘဝကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြတ် သန်းနေမလဲ၊ တင့်တယ်မှုရော ရှိပါ့မလား ဆိုတာ ဖေဖေမတွေးခဲ့။ အစဉ်အမြဲ မူးယစ်နေတတ်တဲ့ အရက်သမားကြီးရဲ့ သမီးမို့ လူတွေက မလေးမစားပြုမူဆက်ဆံကြပေမယ့် ဖူးဖူးစင်က မာနကို အနည်းငယ်မျှပင် အထိပါးမခံခဲ့။ ဘဝကို ထူမတ်နိုင်အောင်ပင် ကြိုးစားနေခဲ့သည် ။

“ဖေဖေ”

“ဟင်...”

“အပြင်မသွားပါနဲ့ တော့နော်၊ ထမင်းပဲ စားလိုက်ပါ၊ သမီးပြင်ပေးမယ်”

“မစားသေးဘူး ဖေဖေမှ ရေချိန်မကိုက်သေးတာပဲ၊ ဖေဖေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ဖေဖေသည် တား၍ မရဘဲ ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ပြန်ထွက်သွားသည် ။ မီးအိမ်လေးက တားလိုက်ပါဟု ပြော၏။ စင့်ဘဝအတွက်ရော ဖေဖေအတွက်ရော ပိုက်ဆံရှာတဲ့ အလုပ် ရှာရမည်ဖြစ်သည် ။

“စင်”

“ဟင်...”

“ရှင် ဒီနေ့ လက်ထောက်မန်နေဂျာရာထူးအတွက် လူတွေ့စစ်ဆေးရမယ် မဟုတ်လား၊ ပြင်တော့လေ”

“ဖေဖေပြန်ရောက်လာမှ ဖြစ်မယ်၊ ထမင်းကျွေးသွားရမယ် မီးအိမ်လေးရယ်၊ အရက်သောက်တဲ့ သူက အစားနိုင်နိုင်စားမှ ဖြစ်မယ်”

“ဖူးဖူးစင်ရယ်”

“ဖေဖေဘယ်လောက်ပဲ အတ္တကြီးပြီး မိသားစုအပေါ်ဥပေက္ခာပြုထား ပါစေ ဖူးဖူးစင်ဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံးက ဖေဖေရှိနေဖို့ ပါပဲလေ။ စင့်ရှေ့မှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးပါ ဖေဖေရယ်။ သူမ အမုန်ဆုံး အနာကြည်းဆုံးက ဒေါသစွာမြိုင်ပဲ၊ အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့စွာ ကိုယ် ကျင့်တရား ပျက်ပြားသော မိန်းမပဲဟု ဖေဖေက နာကြည်းစွာ ရေးမှတ် ထားခဲ့သည် ။ ဖူးဖူးစင် အလုပ်အတွက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အင်တာဗျူးဖြေဖို့ ရှိနေပြီးသားပဲ။ ဘွဲ့မရခင်က စင် ဂိုက်လုပ်ကာ ငွေရှာ ၍ ပညာသင်ခဲ့ရသည် ။ မေမေဆုံးတော့ စင်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်သည် ။

“ဟဲ့...စင် ရှင့်အဖေပြန် လာပြီ၊ ကြည့်ပါဦးဟယ် ဖြစ်ပျက်နေလိုက် တာ ရှင်လည်း နည်းနည်းပါးပါး ပြောဦးလေ”

“မရဘူး မီးအိမ်လေး၊ ဖေဖေက သူလုပ်ချင်တာလုပ်ရမှ လေ၊ တော်ကြာ စင်က ရှာဖွေကျွေးမွေးရလို့ ပြောဆိုနေတာလို့ ထင်သွားဦးမ ယ်လေ”

ဖေဖေအရက်တွေ ထပ်သောက်ပြီး အမူးလွန်နေသည် ။ ဖူးဖူးစင်က ချော့မော့ပြီး ထမင်းကျွေးရသည် ။ ဖေဖေအရက်သောက်ပေမယ့် အစာ စားလို့ တော်ပါသေးသည် ။ စင်ကတော့ ဖေဖေ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေ ပေးဖို့ ပဲ ဆုတောင်းနေရတာ။ ဖေဖေကို မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်နေခဲ့ သည် ။ ဖေဖေ ထမင်းစားပြီး ပြန်အိပ်ပျော်သွားမှ သက်ပြင်းချနိုင်၏။ မီး အိမ်လေးရှိလို့ စင် အားရှိခဲ့ရသည် ။

“ပြင်တော့လေ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ တဲ့ နော်၊ စင် ရှင်က လက်ထောက်မန် နေဂျာရာထူးလျှောက်မှာ မဟုတ်လား။ အလန်းလေး ပြင်သွားနော်”

“အင်း...”

“ရှင်ကိုရွေးမှာ ပါ။ ဘာလိုအပ်လို့ လဲ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ငေးကြည့်ယူလောက်အောင် ချောတယ်၊ ပညာကလည်း ထိပ်ပဲ၊ ရှင်စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တာကို မီးအိမ်လေး ကြိုက်တယ်၊ စံထား လောက်တယ်နော်”

“တော်ပါပြီဟာ၊ ရှင်ပဲ ချီးကျူးနေနော် မီးအိမ်လေး ရှင်ရဲ့ အားပေးမှုတွေကလည်း စင့်အတွက် အားပဲလေ”

ဖူးဖူးစင်ရော မီးအိမ်လေးပါ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်စရာတွေကို မေ့ပျောက်ဖယ်ရှားပစ်တတ်ကြသည် ။ ဘဝအတွက် အားမာန်တွေအပြည့်ပဲ။ မီးအိမ်လေးက ရိုးရိုးပဲဘွဲ့ရပြီး စူပါမားကတ်တစ်ခုမှာ စာရေးမလေးဖြစ်သည် ။ စင်ကတော့ အလုပ်ကို အမြင့်ဆုံးကနေ စတင် လုပ်ချင်တယ်။ သူမထံတွင် အရည်အချင်းတွေ ပြည့်ဝနေစေရန်ပဲ ပညာရပ်တွေကို အခမဲ့သင်တန်းတွေမှာ ကြိုးကြိုးစားစား သင်ယူထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဖူးဖူးစင်ပြင်ဆင်သွားတော့ မီးအိမ်လေးက အရမ်းလှတာပဲဟာ ငေးမောကြည့်ရင်း ပြောခဲ့၏။ နင့်အရပ်က မြင့်မြင့်လေးပဲ စတိုင်အရမ်းကျတယ်၊ ရှင်ကို ဘယ်သူက အရက်သမားသမီး အောက်ဆုံးအဆင့်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်မှာ လဲတဲ့ ။ အလုပ်လျှောက်တဲ့ အခါသူဌေးတွေ အထင်ကြီးဖို့ စတိုင်တော့ လိုအပ်တယ်ဟု အကြံပေးထားသည် ။ ဖေဖေကိုကြည့်တော့ တရှူးရှူးနှင့် အိပ်နေ၏။ တချို့က အောင်မြင်သော လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးလေးဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုံတမ်းပုံပြင်အလားပင် ထင်မှတ်ရအောင် ဖေဖေပုံစံက စုတ်ပြတ်ပေရေနေသလို မျက်နှာကလည်း ဖောသွတ်နေသည် ။ မီးအိမ်လေး လက်တို့လိုက်မှ သူမအသိဝင်လာပြီး အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့၏။ မီးအိမ်လေးက အငှားကားငှားပြီး အင်တာဗျူး ဖြေဆိုရမယ့် ကုမ္ပဏီဆီ ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။

